

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. IV. Majestas Pompæ funebris in sepultura sanctissimæ Virginis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

acerdotalem, oportet insuper manus habere consecratis per sacra olea, ut obtineant facultatem contingendi adorandum ipsius Corpus, suorum duntaxat digitorum extremitate: Sed omnia erant tam sacra, tamque consecrata in Personâ Sanctissimæ Virginis, ut habuerit ipsa omnem libertatem attrectandi ipsum suis manibus, osculandi ipsum suis labris, admovendi ipsum Virgineis suis uberibus, citra quod aliâ opus haberet unctio, quàm illâ gratiæ divinæ Maternitatis suæ. Dicendum igitur non est, recepisse Sacramentum extremæ unctionis, cæterorum Fidelium more, ut reciperet ex eo Corpus suum novam dignitatem.

H. Sacramentis moribundo- rum San-

Afferendum est ergò, concludit Luitprandus, ex toto hoc discursu, quòd è tribus Sacramentis à te

nominetis, Confessione, Communionem, extremâ Unctione, certum sit, ipsam non recepisse primum, certius adhuc recepisse secundum; quòd ad tertium, indecisa adhuc res sit & controversa inter Doctores Catholicos: adeoque permissum est mihi credere quòd voluero.

Dum uterque suam propugnabat sententiam, alium servabam silentium, non ausus interpellare illum, qui nos instruebat; audiebam enim illum venerabundus velut Angelum. Nihilominus maximo tenebar desiderio addiscendi, quid acciderit in ultimo Matris Dei Transitu; quinam asteterint illi, quanam pompa exeret funebri; & ex providentiâ Dei factum est, ipsummet de his locutum esse nobis, uti intelligis.

Sanctissima Virgo non nisi unum recepit de altero deditur.

ARGUMENTUM.

Majestas pompa funebris in sepulturâ Sanctissimæ Virginis.

ARTICULUS IV.

Deus abscondit nobis diem & horam mortis nostræ in peccatorum, & utilitatem iustorum, **N**ihil certius est morte, sed nihil quoque ipsius horæ est incertius; videtur sibi Deus reservasse hujus rei arcenum in peccatorum punitionem, & iustorum utilitatem. Incertum tempus mortis conservat in animâ peccatorum certam quandam spem longioris vitæ, ex quâ arripimus

confidentiam & occasionem peccandi in suis criminibus, & differendi conversionem suam in aliud tempus, quòd sperant se habituros: sed spes ipsorum vana est & fallax; plerumque enim obruit illos mors in tempore, quo non expectant.

Ex oppposito incertitudo ipsius horæ

horæ utilissima est iustis; eodquod, cum nesciant, neque quo loco, neque quo die, neque quâ horâ hæc expectet ipsos, ipsi semper expectent illam, & ubique, & semper ad illam se servent præparatos, sicque nunquam & improviso obruantur ab illâ. Sed incertitudo hæc meliorem adhuc producit effectum in animabus Sanctis; & est, quod pariat in illis certum quoddam fastidium & contemptum vitæ præsentis, ex quo nauscent omnes res mortales; & fastidium hoc producit in ipsis desiderium, quo anhelant quamprimum ab illis liberari; & quia incerta sunt, quando beatus & auspiciatus hic affuturus sit dies, quanto hic magis protelatur, tanto magis ipsarum augetur & accenditur desiderium; & hoc desiderium, quando est ardens, afficit ipsas quandoque tam ingenti tormento, ut Sancta Teresa dixit: *Morior quotidie, ex eo quod quotidie non moriar: Hæc mihi, quia incolatus meus prolongatus est.*

Sed infinita bonitas Dei, quæ oblectatur aspiciendo tam speciosas afflictiones in animabus, complacet sibi etiam consolari illas, tollendo illis hanc incertudinem, quæ ipsarum est causa, & revelando illis interdum tempus mortis suæ. Hac est gratia, quam impertitus est Sancto Petro, quamque Sanctus Petrus manifestavit cunctis fidelibus in primâ suâ Epi-

stolâ: *Velox est depositio tabernaculi mei*: Hanc etiam exhibuit Sancto Paulo, quamque is exposuit Discipulo suo Timotheo: *Tempus resolutionis meæ instat*: 2. Tim. 4. Hanc quoque elargitus est pluribus magnis Sanctis, uti videre est in ipsarum Cælis: verum si tantæ bonitatis fuit erga seruos suos, quid fecisse ipsum credere possumus Sanctissimæ Matri suæ?

Nicophorus libro secundo suæ historię, capite duodecimo affirmat, quod JESUS Christus videns summè affligi ipsam ex ardenti desiderio aspiciendi finem exilij sui, annuntiaverit ipsi per Angelum diem & horam mortis suæ, vel potius offerri illi iusserit auspiciata nova de triumpho suo, unde ipsius anima summo delibuta sit gaudio; & adjungit, quod pro Coronis, quæ acceptura erat in cælis attulerit ipsi palmam, cujus omnes rami resulgebant velut stellæ, ordinans & mandans ipsi ex jussu Filij sui, ut illam portari ante se curet in cæremonijs funeris sui. Sic certior facta fuit ipsa de fine vitæ suæ, & secuta de suâ victoriâ. Sed quidnam posthæc accidit? Ecce quid plures referant Auctores fide dignissimi de prodigijs ipsius obitûs, & de Majestâte pompæ ipsius funeralis.

Apostoli, qui dispersi erant in cunctis mundi partibus ad prædicandum Sanctum Evangelium, cognoverunt ex revelatione quâ-

Deus annuntiat per Angelum Sanctissimæ Virgini diem & horam mortis suæ

Nicophor. l. 2. c. 12.

dam

dam diem obitus ipsius; & omnes eodem tempore sublatis sunt ab Angelis, & transportati Ierosolymas, ut simul omnes assisterent illi, & supremum ipsi dicerent vale ipsius reciperent benedictionem, morti ipsius essent presentes, ut funeralibus ipsam prosequerentur honoribus. Omnes non absque magno prodigio ibi aderant, Apostolo S. Thoma excepto, qui tribus post diebus modo advenit, & Sancto Jacobo S. Joannis fratre Germano, qui ab Herode affectus jam erat Martyrio. Hanc veritatem tot boni attestantur Auctores, ut merito & cum ratione dubitari de illa non possit: Hi sunt Sanctus Joannes Damascenus, Gregorius Turonensis, & ante hos S. Dionysius Areopagita, qui ipsemet affirmat, assistisse se morti Sanctissimæ Virginis cum omnibus Apostolis, cum Sancto Timotheo, primo Ephesi Episcopo, Sancto Jacobo Fratre Domini, & Sancto Petro, qui nominatur supremum & antiquissimum Caput Theologorum, & sanè admodum credibile est, quòd si Deus olim transferti fecit Prophetam Habacuc, ministrante Angelo, qui portavit ipsum in aère, suspensum è crinibus Capitis sui, ex Judæa in Babylonem, ut succurreret Danieli ex fame morienti in Lacu Leonum; credi similiter possit, quòd transferri fecerit Apostolus è locis remotissimis Ierosolymas, ministrantibus Ange-

lis, ad honorem, consolationem & servitium Sanctissimæ Matris suæ.

Glycas affirmat, quòd non solum Apostoli, sed etiam Discipuli presentes ibi fuerint; & Metaphrastes asserit adhuc plura; siquidem adjungit, quòd, cum Sanctissima Virgo in tantâ veneratione esset ut impossibile fuerit ipsam aspiciere absque profundâ reverentiâ & amore tenerrimo, infinita multitudo virorum, mulierum, Virginum eam ardentissimè amantium, omnis staturæ & conditionis catervatim accurrerint ad mortem ipsius, tum ut ipsius expeterent benedictionem, tum ut honorarent ipsius obitum suarum abundantia lacrymarum.

Sed plus his omnibus est, quòdque Sanctus Joannes Damascenus nobis exaratum reliquit; quòd ipsemet JESUS Christus in personâ presentem se exhibuerit pluribus Angelorum legionibus circumfusum, ut proprijs suis manibus exciperet purissimam Matris suæ animam, in ultimo suspirio vitæ ipsius: Et hoc nimis quàm credibile est; siquidem cum promiserit Apostolis suis, consolando ipsos, ex eo, quòd illos desereret, ut revertetur in cælos ad sinum Patris sui, reverturum se ad ipsos, eosque receptorum ad se: *Iterum veniam, & accipiam vos ad me ipsum*; an dubitare quis possit, quin venerit ad Sanctissimam Matrem

Metaphrastes in orat. de vitâ & morte Virginis,

Quam presentes fuerint morti Sanctissimæ Virginis,

Damascenus orat. de dormit. Virg.

Joan. 14. v. 2.

erem suam, ut eam ad se acciperet, & reciperet in cælo illam, quæ receperat ipsum in castissimo utero suo, quando descendit in terras? An dubitari possit, quin clarè viderit ipsum sibi proximum, non minus quàm sanctus Stephanus videret ipsum sanctem in cælo ad dexteram Patris sui, dum suum exantlabat & abibat Martyrum? An denique dubitare quis possit, quin repleta fuerit gaudio majori, quàm omnis intellectus humanus possit concipere, quando proximam se vidit momento tam ardentibus votis exoptato, quo suam deponeret animam in manus Dei sui, Filij sui, dilecti sui.

O Mater Admirabilis! An igitur hæc ratione tuam concludis vitam? An nuncupanda sit mors, quæ potius jucunda ad vitam est transitus? An prosequendus lacrymis talis obitus, nisi forsan sint lacrymæ amoris? Ah! Beatissima Virgo, amabile refugium peccatorum, incessanter deprecamur te, ut opituleris nobis, nunc & in hora mortis nostræ; audi nos, exaudi nos, ô Mater Misericordiæ, præsens esto morti meæ, & tecum quid asser mihi ex admirandis dispositionibus tuis. O si saltem habere tunc possem aliquam statum, in quo tepingo te, umbram! O si affectuum tuorum mihi unica tantum obtingeret tunc scintilla? Non desinam obsecrare te, & invocare te, majori cum ardo.

R. P. Isaac Consultas, Tom. III.

re, quàm unquam hucusque feci: Sancta MARIA Mater Dei, ora pro nobis nunc nunc, & in hora mortis nostræ Amen.

Non videre est eclypsari solem, nec tremere tetram, nec totum universum concuti, in horâ transitus Virginis Sanctissimæ, eò quòd nihil hic occurreret funestum; E contra ubivis effusum erat gaudium in cælo & in terrâ, uti describunt Sanctus Joannes Damascenus, Metaphrastes, & Nicephorus. Ex parte cæli replebant Angeli totum ærem suavissimâ harmoniâ, uti fecerant in Domini nostri die Natali: Et ex parte terræ, Sancti Apostoli, qui totam representabant Ecclesiam, quique in modum coronæ stipabant pretiosum hoc corpus, decantabant ipsius laudes, ipsique singuli singula accinebant elogia, ex abundantia cordis ipsorum profecta; omnes summâ cum reverentiâ exosculabantur ipsi manus ac pedes; omnes admirabantur pulchritudinem hujus Tabernaculi DEI cum hominibus, quod conspicerè erat tantâ resurgens gloriâ, tamque cælesti perfusum odore, ut videretur dies esse non mortis, sed Resurrectionis ipsius.

Et postquam reveriti sunt illud, & impertiti facultatem presentibus paulisper approximandi, suâque sanctificandi labia pretiosorum horum ipsanorum contactu, funebrem disposuere comitatum, qui

Q 9999

S. Damascenus de Dormit. Virg. Metaphrastes, in hist. de dormit. Niceph. l. 2. c. 25.

Omnia gaudebant in morte Sanctissimæ Virginis.

Cartag. lib. 13. hom. 5.

talis

Qualis
fuerit co-
mitatus fu-
nebris.

talitatis fuit, uti referunt antiqui Auctores, ex traditione id accipientes. Sanctus Joannes ducebat chorum, primusque incedebat, portans in manibus suis palmam, quam Angelus attulerat ipsi à cælo, annuntians illi suæ mortis horam; Sanctus Petrus & alij Apostoli portabant ipsius corpus, & alij adstantes partim stipabant, partim sequebantur illud, nonnulli cum alto & venerabundo silentio, alij cantabant hymnos, & omnes id honorabant juxta vires suas: Et hæc ratione deduxerunt, & deposuerunt illud in monumento protinus novo tenui eo quidem & simplici, sed pretiosiore & splendidior cunctis Mausoleis superbissimorum & ditissimorum Regum terrarum. Sed in quo loco erat hoc monumentum, interrogavit Iulianus.

Omnes ferè Auctores, respondet Viator noster, conveniunt in hoc, quòd fuerit in valle Josaphat, in loco Gethsemani propè sepulchrum Domini nostri. Perstitit id integrum nonnullis annis,

usque ad tempora Vespasiani & Titi, quando tota adæquata est solo Jerosolyma, ubi & monumentum Sanctissimæ Virginis ita suis sepulchrum est ruinis, ut nemo amplius ipsius habuerit cognitionem, usque ad tempora Imperatoris Martiani & Imperatricis Pulcheriæ, quibus temporibus per diligentem inquisitionem inventum est tandem, sed ita absconditum sub antiquæ Jerosolymæ ruinis ac rudibus, ut per sexaginta gradus descendendum fuerit ad illud; modò apertum est, & ostenditur Terram Sanctam inv. sentibus peregrinis; sed inane est, & nihilominus exhalat adhuc nescio quos odores celestes, quibus fuerat perfusum, eò quòd receperit & custodierit per aliquos dies pretiosissimum Corpus Sanctissimæ Virginis. Quòd igitur devenit sacrum hoc depositum? Interpellat Chrysostomus; Quisnam sustulit illud à monumento suo? Ubi commemorati modò memoratur? Intelliges id illicò, respondit Viator.

ARGUMENTUM.

De Resurrectione Sanctissimæ Virginis.

ARTICULUS V.

Probatio
quòd Cor-
pus San-
ctissimæ
Virginis sit
in cælo.

CUM Sanctissimæ Virginis Corpus nullibi sit in terris, nec ulla mundi pars fuerit unquam gloriata, possidere se pre-

tiosas has Reliquias, vel minimam solùm illarum partem, dicendum igitur est, id esse in cælo: Hæc univ. est mens totius Ecclesiæ, quæ